

[Statsministeren.]
 en rimelig Afstraffelse ved Retten. Men jeg erkender, at Talernes Ydre naturligvis ikke er det afgørende, det er Indholdet, det kommer an paa. Og det var jo egentlig ikke overvældende; selv om der var mange Spørgsmaal, var alligevel Indholdet af en temmelig flygtig Art. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var saa venlig at give den Tale, jeg havde holdt ved Aabningen af Rigsdagen, Karakter og betegnede den som en tynd Kop Te. Ja, jeg skal ikke forsøge at bevise det modsatte. Dette det ærede Medlems Forsøg paa at være overlegen morsom kunde jo være meget godt, men jeg syntes alligevel, det ærede Medlems Tale tydede paa, at den tynde Kop Te havde givet ham visse Fordøjelsesvanskeligheder.

Af formelle Ting besværede det ærede Medlem sig over, at Ministeriet ikke straks forelagde alle de Lovforslag, som det agtede at fremsætte. Nu er det vel egentlig ret underordnet, om Lovforslagene kommer før eller efter Finanslovbehandlingen, men naar der ikke er forelagt et større Antal denne Gang, skyldes det i høj Grad Venstres Bebrejdelser i 1924. Den Gang hed det nemlig, da man forelagde den store Samling Lovforslag ved Samlingens Begyndelse, at vi ganske overvældede Rigsdagen med Stof, og at ingen stakkels Mand kunde hitte ud af det alt sammen. Nu er Venstres Ordfører misfornøjet med, at vi ikke giver Anledning til denne Besværing igen. Jeg ser af disse Smaating, at det har sine Vanskeligheder at tilfredsstille Venstre.

En anden Bebrejdelse gik ud paa, at Ministeriet ikke havde sørget for Arbejdsstof til Landstinget. Denne Udtalelse vidner vistnok ikke om andet end manglende Kendskab til Forholdene. Af Grunde, som det neppe er fornødent at referere, blev Statsraad afholdt ret tidligt før Samlingens Begyndelse til Afgørelse af de da forelagte vigtige Sager, som Finanslov og lignende, medens en Mængde andre Sager henlaa til et Statsraad umiddelbart ved Læseferiens Ophør, og blandt disse Sager ogsaa adskillige beregnede til Landstinget. Jeg har ikke været raadspurgt om, hvorvidt Landstinget behøvede at udsætte sine Møder paa ubestemt Tid, og der har siden 10. Oktober været anmeldt en Række Lovforslag til

Landstinget. Jeg haaber derfor ikke, Arbejdsnedlæggelsen skal have varig Karakter.

Forinden jeg gaar ind paa de udpræget politiske Betragtninger, som er fremsat, skal jeg omtale en enkelt Sag af mere saglig Art, der er fremdraget af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det ærede Medlem spurgte, hvad der er bekendt angaaende Jagten paa Moskusokser i Grønland. Jeg skal oplyse, at det allerede i 1928 har været bekendt, at der paa Island var Planer oppe om en Ekspedition til Grønland med det Formaal at fange levende Moskusokser. I April 1929 erfarede man, at det islandske Alting havde givet en Bevilling paa 20.000 Kr. til Indførsel af Moskusokser, og senere saa man Avismeddelelser om Ekspeditionen, kaldet Erik den Røde. I August fremkom saa igen Bladmeddelelser, hvorefter Ekspeditionen var vendt tilbage med 7 Kalve, og den havde for at fange disse og en til, der døde paa Vejen, altsaa i alt 8, maattet nedlægge 34 Moskusokser. I en Kundgørelse af 5. Juli 1924 fra Styrelsen af Kolonier i Grønland vedrørende Grønlands Østkyst, hvorved Adgangen hertil blev aabnet for danske og islandske Statsborgere samt saadanne fremmede Statsborgere, for hvis Vedkommende den danske Regering maatte træffe Aftale med den paagældende Stat, jfr. Overenskomsterne med Norge, England og Frankrig, bestemmes det, at Jagt, Fangst og Fiskeri ikke maa drives paa hensynsløs Maade, saaledes at der kan opstaa Fare for Udryddelse af sjældne eller nyttige Dyrearter, saasom Moskusoksen og Ederfuglen, og disse Regler overholdes selvfølgelig nøje for Danmarks Vedkommende.

Nu vil det naturligvis altid bero paa et Skøn, i hvilket Omfang Jagt kan siges at foregaa paa en for Bestanden skæbnesvanger Maade, og en effektiv Kontrol hermed er det efter Sagens Natur meget vanskeligt at føre. Imidlertid er det ikke blot indenfor Zoologernes Kreds Verden over, men hos det store Publikum i Almindelighed, at der findes en umiddelbar Følelse af, at en, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtrykte sig, hensynsløs Jagt paa disse Dyr er i højeste Grad utiltalende og stridende mod ikke blot videnskabelige Interesser, men ogsaa almindelige Dyrebeskyttelses-hensyn. Man har derfor ogsaa fra dansk